

свой дель, свое право надъ младостъта. Впрочемъ, защо се бъркамъ азъ, когато осемъ години живота е текълъ така? Кой ми дава право да преобразявамъ? Мога ли?

/влиза файтонджията/

ФАЙТОН. Прощавайте, /сваля си шапката и я държи отпръдъ съ двѣте ржцъ/

АНДРЕЙ. А-аа, вие ли сте?

ФАЙТОН. Я-я... вчера стана една неразбория съ паритѣ дѣто ми дадохте. Нема време, снощи да я оправимъ. Хора сме викамъ- грешимъ. Казвахъ на слугинята да слезнете, по хубаво беше.

АНДРЕЙ. Да не би да съмъ ви далъ по малко пари?

ФАЙТОН. То за помалко-не е, току викамъ некакъ да я оправиме... Милостъта ви, да прощава. Знаете, старъ човѣкъ съмъ, та чеенето ми, комай, повече работи.

АНДРЕЙ. Нищо старче. Кажи каква грешка има съ-паритѣ, да я уредимъ. Другото... остави. Истината си е истина- какво си виновенъ ти?

ФАЙТОН. Тамъ е всичкото, - кой знае истина ли е или не е? Гледашъ по черно, туку вижъ- излезе сѣло. Очитѣ ми не гледатъ хубаво вече. Гледамъ ви, знаете, - чуждъ човѣкъ и почнахъ да бръшолевя и за било, и за не било. Отъ простъ човѣкъ- толкозъ. Дѣ да зная азъ, старъ човѣкъ съмъ: въ наше време честь беше едно, сега е друго. Че г-жата ходѣла съ г-нъ председателя на разходка- какво отъ това?- сега всички така правятъ... /Лилия гледа следа и очудена. Андрей е смутенъ/

АНДРЕЙ. Остави това... Нищо...

ФАЙТОН. Та ще ви се моля, не хващайте кусуръ. И